

JAROSLAVA HOFMANOVÁ

LÁSKA NENÍ MINULOST

Láska není minulost

Jaroslava Hofmanová

2. vydání

Vydáno v lednu 2016 jako 24. publikace vydavatelství

Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:

epub: ISBN 978-80-88061-58-8

mobi: ISBN 978-80-88061-59-5

pdf: ISBN 978-80-88061-60-1

KKNIHY.CZ
KAKLADATELSTVÍ A PRODEJ E-KNÍH

LÁSKA NENÍ
MINULOST

Sedím stále na zemi v místnosti, kde mě opustila Valentýna po velké hádce, když jsem ji načapala s jejím klukem Leošem v posteli. Vmetla mi to tváře spoustu věcí, které bych nejráději zametla pod koberec. Potom utekla. Chvilí jsem neměla sílu se pohnout, ale najednou do mě vjel pořádný vztek. Kdyby tak měla otce, který by ji přehnul přes koleno! Nemá žádného.

Její otec zemřel a já jsem na všechno sama. Moje jediné dítě se v šestnácti letech tahá s dospělým chlapem. S doktorem o deset let starším, který by mohl mít rozum a najít si sobě rovnou partnerku.

* * *

Vyskočila jsem podrážděně z podlahy a řítila se kvapem k telefonu. Vytočila jsem telefonní číslo do ordinace Leošova otce, mého bývalého milence číslo jedna, který byl stejně jako jeho syn lékařem. Nervózně klepala prstem do desky stolečku, než zdravotní sestřička Kateřina v jeho soukromé psychiatrické praxi zvedla milostivě sluchátko.

„Ordinace doktora Pelikána!“ zašveholila sladce.

„Hartmanová. Je tam Filip?“ zasyčela jsem.

„Ano. Ale má návštěvu,“ podotkla dívka spěšně.

„Koho?“ dotázala jsem se v domnění, že do ordinace dorazil Leoš, nebo Valentýna.

„To jistě není vaše starost,“ odpálkovala mě slušně Katka.

„Je tam moje dcera?“ nadhodila jsem zbytečně.

„To vám bohužel nemohu sdělit,“ pokračovala.

„Slečno, jedná se o velice důležitou věc!“ Zaječela jsem nepřičetně do sluchátka.

„Pokud jde o život...“

„To jde,“ podotkla jsem nasupeně. Káčo hloupá, pomyslela jsem si. „Já vám pana doktora předám,“ ohlāsila v závěru a já pěstí zabušila do stolu, div jsem ho nerozabila.

„Doktor Pelikán,“ ozvalo se na druhé straně drátu zdvořile a já si přála vidět jeho tvář, až mu sdělím, co se stalo. „Filipe, musím s tebou mluvit!“ zdůraznila jsem. „Simono, mám zde pacienta...“

Nenechala jsem ho domluvit. „Přistihla jsem Leoše a Valentýnu.“

Na okamžik se na druhé straně rozhostilo ticho.

„Jak to myslíš, přistihla?“ zeptal se naléhavě.

„V posteli,“ zahulákala jsem teatrálně. „V mém domě!“

„Moment,“ řekl do sluchátka a to oněmělo.

On mi ten telefon snad položil! No to je už příliš!

Vyřukala jsem na číselníku opět jeho číslo, ale v uších se mi ozýval pouze tón, který mi oznamoval, že číslo je obsazené. Nebo sluchátko vyvěšené! Neznala jsem se vzteky.

Seběhla jsem dolů po schodech, vklouzla do kozaček a uvědomila si, že mám zaseklý zip.

Vztekle jsem s nimi mrskla do kouta a vyhrabala v botníku kotníčkové boty z loňské zimy.

Musím si koupit nové.

* * *

Dveře do ordinace byly dokořán.

Nakoukla jsem zvědavě dovnitř a spatřila okatou Kateřinu, jak něco zapisuje do karty pacienta. Hned mě poznala a okamžitě vyskočila na své dlouhé štíhlé nožky. „Pan doktor tu není!“ Oznámila mi prostě a napjatě očekávala mojí reakci.

Tahle odpověď mě znechutila. Jak to, že si Filip dovolil odejít?
„Kde je?“ Ptám se dotčeně, s velkou chutí té kukačce vyškrábat její kouzelná kukadla, lemovaná modře namalovanými řasami.
Nakrčila soustředěně malý nosánek. „Musel odejít.“
To bylo všechno. Posadila se ke stolu a věnovala se psaní.
„Kam šel?“ naježila jsem se výhružně.
Dívka ustala ve své činnosti. „Odvolali ho k nutnému případu.
K sebevrahovi, co chce skočit z železničního mostu,“ pokračovala vážně.
Doufám, že si ta holka ze mě nedělá legraci.

* * *

Takže co dál? Vyšla jsem na denní světlo na ulici, která se mi ještě ráno zdála příjemně podzimní. Nyní byla celá šedivá. Tlející listí tančilo ve větru, z nebe padala hustá mlha a počasí připomínalo dušičkový den.
Zase mě začal bolet zub, který mě ráno vyčistila lékařka. Možná mě bolel celou tu dobu a já ho pod tíhou událostí ignorovala.
V břiše mi kručelo na celou ulici, kdyby nejezdila auta, vynikla by tahle moje vnitřní hudba s celou parádou. Možná by nebylo od věci se najíst.

* * *

Zastavila jsem se před obchodem s nápísem Chléb pečivo. Vteřinu jsem zaváhala a potom vešla dovnitř. Kluk, co stál za pultem, si mě se zájmem prohlížel.
„Co si dáte?“ zeptal se zdvořile.
Rozhlédla jsem se po prostorném krámu a můj zrak padl na tvarohový šáteček. i přes to, že už bylo odpoledne, vypadal lákavě. „Dva tyhle kousky,“ ukázala jsem na pečivo a uvědomila si, že jsem řekla dva, což znamenalo, že automaticky myslím na Valentýnu. Jsem zvyklá kupovat všechno i pro ni.
Chlapec s černými kučeravými vlasy a stejnýma očima nemotorně vzal do ruky kleštičky, kterými šátečky vsunul do rozevřeného mikrotenového sáčku.
„Ještě něco paní Hartmanová?“ otázal se opět slušně.
„My se známe?“ típla jsem překvapeně.
Zaváhal. „No jste maminka Valentýny, ne? Chodil jsem s ní do školy.“
Mlčky jsem si ho prohlížela.
Ovšem, to je přece Vojta! Že jsem ho hned nepoznala. Jaký se z něj vyloupil pěkný kluk, říkám si.
„Už vím,“ mile jsem se usmála. „Copak tady děláš?“
„Pomáhám mamce,“ podotkl a začal na kalkulačce sčítat dvakrát šest padesát.
Položila jsem na pult tři pětikoruny. „To je dobrý...“
Shrnul je do zásuvky ve stole. „Děkuji. Jsem rád, že jsem vás viděl.
Vypadáte moc dobře!“ zalichotil mi.
Udělalo mi to radost a malinko jsem pookřála. „Na shledanou“ zamávala jsem a ve dveřích se srazila s Valentýnou. Chvilí jsme si jedna druhou měřily. Promluvila jsem první. „Kde jsi byla? Hledám tě...“
Sklonila hlavu a neřekla nic. Celá se třásla zimou.

„Jdeš domů?“ ptám se a otáčím se, jestli nás Vojta sleduje.

Obsluhoval jiného zákazníka a nevnímal nás.

„Jdu si koupit něco k jídlu,“ hlesla dcera a vešla dovnitř.

„Počkám na tebe,“ zamumlala jsem prostě.

Podupávala jsem venku asi tři minuty a vzpomněla si, že obchod má ještě jeden východ. Ze strachu, aby mi Valentýna zase nezmizela, jsem se vrátila. Dcera byla právě na řadě.

„Jak se ti tu líbí?“ slyším její hlas, kterým oslovila bývalého spolužáka.

„Nic moc. Jsi první hezká holka, co sem vstoupila od rána,“ zažertoval Vojta.

„Jinak tady nakupují samý starý škatule,“ pokračoval přátelsky.

„Zrovna teď tu byla tvoje máma.“

Podíval se na mě a zarazil se. Valentýna se rozesmála. Semkla jsem rty a otočila se k nim zády.

* * *

Nevěděla jsem, kde začít. Co mám říct? Valentýna seděla na sedací soupravě schoulená do klubíčka, nos měla zarudlý od častého smrkání a oči oteklé. Dvakrát kousla do suchého rohlíku a bez zájmu ho položila na desku stolečku. Pořád setřásala drobečky z chlupaté deky, do níž jsem jí zabalila, aby se netřásla zimou.

„Musíme si promluvit.“ Slyším se.

„Ano,“ povzdechla odevzdaně. „Musím ti něco říct.“

„Ne.“ Přerušila jsem jí. „První já. Musíš se s ním rozejít. Je to dospělý člověk, který jen využívá tvé mládí. Doktoři to málokdy myslí se sestřičkami vážně. Většinou si jen chtějí užít někde v kamrlíku při noční. Věř mi, dělám sestru v nemocnici už řadu let.“

Neodpovídala a v zelených očích se jí zračila nepřítomnost.

„Posloucháš mě, miláčku?“ zašeptala jsem měkce. Přišlo mi jí líto, vypadala jako nevinność sama. Už jsem zapomněla, jak se vynořila nahá ze svého pokoje, kde na ni čekal v posteli Leoš.

Je přece jen hrozně mladá, říkám si. Je ještě naivní...

„Už můžu?“ slyším Valentýnu.

Vrátila jsem se zpět do reality. „Co jestli můžeš?“

„Mluvit!“ Namítna klidně.

„Ale jistě, Zlatičko, řekni mi, co máš na srdci!“ Překypuji sladkými řečmi, protože mám radost, že je moje holčička ochotná komunikovat. „Jsem těhotná,“ vyhrkla a se mnou se zatočil svět.

Chytla jsem se za bolavou tvář. Potom jsem vyndala pomaličku z kabelky, která se válela vedle křesla, nerozdělanou krabičku cigaret. Vsunula jsem jí opatrně do koženého pouzdra, rozbalila staniol i celofán a vytáhla bílou cigaretu. Marně jsem hledala zapalovač. Nakonec jsem celý obsah kabelky vysypala na stolek, ale zapalovač nenašla. Vložila jsem tedy cigaretu do pusy a vstala. Dcera mě bázlivě pozorovala.

Došla jsem do kuchyňky a spatřila zapalovač na stole, kde jsem ho zřejmě zapomněla dopoledne, když jsem šmírovala Valentýnu. Pečlivě jsem si zapálila a vdechla kouř. Stále jsem vstřebávala informaci, kterou mi dcera sdělila, kterou jsem odmítala přijmout.

Vrátila jsem se do obývacího pokoje a posadila se naproti ní. Popel z cigarety jsem odklepla do prázdného hrnečku od čaje.

„Cože jsi to říkala?“ ptám se, abych se přesvědčila, že jsem špatně slyšela anebo že si Valentýna dělala legraci.

Příliš srandovně tedy nevypadala.

„Jsem těhotná,“ opakovala a nehnula brvou ve tváři.

V mozku se mi ozval varovný signál. „Jak dlouho?“

„Nevím,“ pokračovala pasivně.

„Co to znamená, nevím?“ táží se vzrušeně a cítím, jak se mi zrychluje dech i tep.

„To znamená, že asi tak dva nebo tři měsíce,“ poznamenala a mně se zatmělo před očima.

„To ne. To nemyslíš vážně, máš rozum?“

„Mám ráda Leoše,“ doplnila.

Prudce jsem oddychovala a marně si lámala hlavu, jak na tohle odpovědět. „Kdo všechno to ví?“

„Zatím jen ty a já,“ zašeptala.

* * *

Sedím „na koberečku“ v pracovně ředitele nemocnice, mého milence číslo dvě, dívám se na jeho hladce oholenou tvář, vdechují citlivým nosem drahou kolínskou a přepadá mě nostalgie. v myslí se vynořily společné vzpomínky na dny, kdy jsme se tajně milovali na mojí chaloupce. Jak je to dávno, co jsem tyhle hnědé oči milovala? a jak dlouho, co vyměnil naši lásku za kariéru?

Aby se z obyčejného lékaře stal ředitel nemocnice, spráhl se za mými zády s Filipovou bývalou ženou. Mají se doopravdy rádi? Erika má kontakty. Filip vždycky říkal, že je v posteli chladná jako kámen. Myslí si to i Honza?

* * *

Honza si utáhl uzel na barevné kravatě a konečně se odlepil od okna. „Já tě Simono, varoval. Včera tě chytla hlavní sestra s ekonomkou, jak sis nesla domů nezaplacený oběd. Tedy abych to upřesnil, tak se nejednalo o jeden oběd, ale o tři. a zaplacený jsi neměla, jak jsem už řekl ani jeden.“

Seděla jsem, ruce složené v klíně a povytáhla užasle obočí.

„A za to mě vyhodíš z práce?“ ptám se smutně. Honza se zamračil.

„Jako vždycky bereš všechno na lehkou váhu. Už jsem propustil zaměstnance za daleko menší prohřešky.“

„U mě snad uděláš výjimku!“

„Proč bych měl? Nic ti nedlužím.“

„Ten oběd, mi nandaly do kastrůlků kuchařky. Já neviděla, kolik mi tam toho naservírovaly. a to, že jsem jídlo neměla zaplacené, za to také nemohu.“

„Ano?“ Honza nehnul ani svalem v obličejí. Předvedl mi kamennou tvář, kterou jsem dobře znala.

„Nestihla jsem ho zaplatit, protože mě rozbolel zub. Byla jsem akutně na ošetření. Ostatně, můžeš si to ověřit, dokonce mám potvrzenou propustku.“

Vzal mě za ruku. Padla jsem vyčerpaně hlavou na jeho hrud' a rozplakala se. On pustil mojí ruku a pohlídl mě levačkou chlácholivě po vlasech. Zvedla jsem hlavu a zadívala se na něj skrz závoj slz, které rozpouštěly mojí řasenku a v černých pramínkách ztékaly po tvářích.

Honza mě stále hladil, nedbaje, že mu slzami zmáčím krémovou nažehlenou košil, mě začal vášnivě líbat.

* * *

Filip vpadl do mojí kanceláře, právě když jsem snídala suchou housku, kterou jsem si koupila cestou do práce v obchodě a se závistí pozorovala podřízenou dietní sestru Magdu, jak se nevybíravě cpe hromadou šunkového salámu, plátkového syra a rajčaty určenými do leča.

„Víš, Magdičko,“ zavrčela jsem, „tohle si prosím tě odvykni.“

Polkla, až jí zaskočilo a ona se rozkašlala. „A co, paní vedoucí?“ otázala se naivně.

Ukázala jsem na hromadu jídla. „Tohle přece. Najez se v kuchyni a nenos mi to do kanceláře. v kuchyni jako nevidím, co sníš, ale tady to nemůžu přehlédnout!“ Dívka zavětrila. „Průšvih?“

„Ten budeš mít, když mě neposlechneš!“ ukončila jsem rozmluvu a v ten okamžik vešel Filip bez klepání do místnosti. Vypadal dobře. Ostatně jako vždycky. Shodil z vlasů semišovou kšiltovku a rozeplnul černou bundu s kožešinovým límcem. Potom se bez pozdravu a bez vyzvání rozvalil na pohodlném křesílku určeném pro hosty.

Taková drzost! Nevěřila jsem vlastním očím.

„Miláčku, nedoběhla byste se podívat do kuchyně, co se vaří k obědu?“ požádal Magdu, která se ještě kuckala rudá jako pivoňka.

„Máme dnes lečo, pane doktore.“ Odvětila a mě překvapilo, že Filipa zná. Není tu tak dlouho.

„Vážně,“ podivil se. „Neskočila byste se třeba projít? Musím vyšetřit tady vaší nadřízenou. Vraťte se laskavě za půl hodiny. Jo?“ Magda mě požádala očima o souhlas. Kývla jsem neznatelně hlavou a ona odešla.

Seděla jsem dál.

„Co káva? Nebyla by?“ zeptal se Filip.

„Nebyla,“ zavrčím nasupeně. „Co chceš?“

„Já nic. Ty jsi něco snad chtěla, ne?“

MLčím. Chtěla. Ale už jsem to vyřešila bez něj. S Honzou jsem se včera domluvila i beze slov, s Valentýnou taky. Z práce mě nepropustili a dcera půjde na umělé přerušení. Já vlastně Filipa vůbec k ničemu nepotřebuji. „Chtěla, ale včera. Dnes už ne.“

Podíval se na hodinky. Potom sáhl do kapsy u modré košile s rozhalenkou a vyndal z ní malou krabičku, kterou mi hodil na stůl, přímo nad rozevřený jídelní lístek.

„Co je to?“ otázala jsem se vcelku zbytečně, protože jsem si jednoduše přečetla na obale nápis NEUROL.

„To jsou léky na nervy. Potřebuješ je jako sůl.“

Rozpačitě jsem se rozpomněla na včerejší den.

„Hele, odešel jsi, když jsem s tebou chtěla mluvit o našich dětech.“

Vyřešila jsem to bez tebe. a ty řekni Leošovi, ať nechá Valentýnu na pokoji.“

Vyskočil z křesla v okamžiku, kdy otevřela dveře Magda. Zarazila se hned, jakmile si všimla, že návštěva ještě neodešla. „Můžu?“ špitla nesměle.

Filip se navlékl do bundy a odměnil jí ohnivým úsměvem. „Kávu jsem nedostal. Co kdybych vás, slečno na ni pozval? Co děláte dneska večer?“